

Tavaszi versek

Kányádi Sándor

Április hónapja

Bolondos egy hónap
 április hónapja,
 hol kalap a fején,
 hol báránybőr sapka.

Köpenyegbe burkol,
 ingujjra vetkőztet:
 mutatja a tavaszt
 hol várnak, hol ősznek.

Hiába próbálnád
 kilesni a kedvét,
 túljár az eszeden,
 mire észrevennéd.

Búsna teszi magát,
 szeme könnyben ázik,
 mindegyre lehunyja
 sűrű szempilláit.

Aztán gondol egyet,
 fülig fut a szája,
 s ránevet a fényben
 hunyorgó világra.

Tóth Árpád

Április

Április, április, bolondok hónapja!
 Szeretlek én téged, – a föld akkor kapja
 A langyos csillogó, locsogó esőket,
 Melyeket hallgatni oly jó, s a szív éled...

Április, április, – bolondok hónapja!
 Zöld fűvét a csikó ropogva harapja,
 Zsenge reménységnek harmatozó fűvét
 Harapja friss szájjal egész Emberiség.

Nem vagyunk mi azért, nem és nem, bolondok,
 Hajoljatok reánk, derék, új falombok,
 Az legyen a divat, áprilisi fényből,
 Szűrjetez ránk szép szűrt legényes reményből.

Kosztolányi Dezső

Az áprilisi délutánon

Az áprilisi délutánon
 dalt hallani egyszerre, távol.
 Az illatos, japáni égből
 hull a napfény és hull a zápor.
 Tömjéne az tavasz a légben,
 virágos ágon kancsi fény ég.
 Kis, ideges lányok kacagnak,
 veri az ördög a feleségét.
 Nyílt arccal isszuk az esőt fel,
 agyunkba rózsaszínű láz kap.
 Vékony, ezüst esőfonálon
 dévaj angyalkák citeráznak.
 Kigyúl a táj. Milyen vihar volt.
 Villám se lobbant, ég se dörgött.
 De láttuk a két ősi titkot:
 itt járt az Angyal és az Ördög.

Juhász Gyula

Április bolondja

Benned születtem, édesbús, szeszélyes
 Tavaszi hónap, felleges derűs,
 Mikor a rétek lelke már fölérez,
 S brekeg a vízben száz bús hegedűs.

A Tisza partján ringatott a bölcsőm,
 Holdtölte volt – tavaszi anda hold –,
 S a szőke fényben az éjet betöltőn
 A vizek népe mind nászdalt dalolt.

Én hallgattam e furcsán bánatos dalt,
 Mely egyhangún szép, és gyönyörbe olvad,
 És sírvavigad, mint a honi ének.

Mások világgá zengő zongoráját
 Én nem irigylem. A magad cigányát
 Lásd bennem, ó, magyar, ki neked élek!

Szabó Lőrinc

Májusi éjszaka

Késő volt, mentem haza, lelkem
az elmúlt nappal küszködött,
mentem, mogorván, kimerülve,
a kertek és villák között,
nem is én mentem, csak a lábam
vitt a fekete fák alatt,
két lábam, két hú állatom, mely
magától tudja az utat.

S egyszerre a májusi éjben
valami hullám megcsapott:
illatok szálltak láthatatlan,
sűrű és nehéz illatok,
a lélegző, édes sötétben
szinte párolgott a világ
és tengerként áradt felém az
orgona, jázmin és akác.

Láthatatlan kertek mélyéből
tengerként áradtak felém,
nagy, puha szárnyuk alig lebbent
és letelepedtek körém,
a meglepetés örömeivel
lengették tele utamat
s minden gondot kifújtt fejemből
ez a szép, könnyű pillanat.

S mintha élt volna, minden illat
külön megszólalt és mesélt,
ittam a virágok beszédét,
a test nélkül szerelmes éjt;
a rácson kísértetfehéren
áthajolt hozzám egy bokor
s úgy töltött csordultig a lelke,
mint szomjú palackot a bor.

És részegen és imbolyogva
indultam nagylassan tovább,
s új tenger dőlt a szomszéd kertből
új bokor az új rácson át,
s az illattól már illatos lett
tüdőm és szívem és agyam,
egész testem elnehezült
s azt érezte, hogy szárnya van.

Hogy értem haza, nem tudom már.
– A gondom ma se kevesebb.
De azóta egy kicsit újra
megszerettem az életet,
s munka és baj közt mindig várom,
hogy jön, hogy majd csak újra jön
valami fáradt pillanattól
valami váratlan öröm.

József Attila

Májusi ének

Örök reménység istenajka csókol
keserű számra, Ember, égi dalt:
nagy, szűz virág a roskadozó lombból
s Világbékesség szívedből kihajt
és szeretettel, illatával hódol
világszabadság, tavasz, téli rajt,
undok lélek-fagyot feledve, Ember
rácsókolom magam kezedre rajt,
kérgén lihegjek Világszerellemmel,
Mert a Békekesség egyszer csak kihajt.
Ó halleluja, Május a szivekben,
Hozsáanna, nékem ezt kell énekelnem:
Az Isten legszebb gondolata lelkem!

Kányádi Sándor

Májusi szellő

Almavirággal
futkos a szellő,
akár egy kócos
semmirekellő.

Kócosnak kócos,
de nem mihaszna,
okot nem ad ő
soha panaszra.

Fütytyöget olykor,
mintha ő volna
a kertek kedves
sárgarigója.

Meghintáztatja
ágon a fészket,
leszáll a földre:
fűhegyen lépked.

Illeg és billeg,
s ha dolga nincsen,
elüldögél egy
kék nefelejcsen.

Reviczky Gyula

Május

Fénynek, melegnek újulása van,
Virág a földön, új remény a szívben,
Elhagyja ágyát a nehéz beteg,
Hogy e szép földön még körültekintsen.
Eldobja mankóját a csüggedés,
Megszűnnek a bajok, a veszteségek,
Mikor a gyönyörű május van itt,
Mikor a békák brekkekéznek.

Erdő, mező, ég, föld ugy csalogat,
Mint nevető lány ünneplő ruhában.
Oh mennyi kéj van, inger és gyönyör
Pacsirtadalban, illatos virágban.
Tavasz! Tavasz! Te földünk mosolya,
Ki az egész világot megigézed!...
S mégis van büzhödt, piszkos pocsolya,
Ahol a békák brekkekéznek.